

VZKŘÍŠENÝ POLICISTA

BORIS PILIPCHUK

VZKŘÍŠENÝ POLICISTA

*Boris Pilipčuk,
Chmelnickij, Ukrajina*

Přeloženo z www.word-of-faith-ch.org/english/testimonies_2.htm

Český překlad k nalezení na www.knihy.own.cz

Překlad: Lubomír Zimmer, úprava F. P. (2008)

Pro audio a video záznam tohoto svědectví v ruštině kontaktujte: fares@stenos.kiev.ua

Obsah:

1. Moje svědectví
2. Smrt potvrzená lékaři
3. Možnost znovuožítí mrtvého z lékařského hlediska
4. Viděl jsem nebe
5. Panika mezi nemocničním personálem
6. Ohromení spolupracovníci
7. Závěr lékařské komise – „Naprosto zdrav.“
8. Co to má všechno vlastně znamenat?

Rozhovor s Borisem Pilipčukem policejním důstojníkem Vnitřních záležitostí na Ukrajině

1. Moje svědectví

REPORTÉR: – Rád bych vám představil pana Borise Pilipčuka, kterému je 36 let. Prosím, Borisi, řekni nám něco o sobě.

BORIS: – Jsem policista, hlavní nadporučík policejního sboru. Sloužím jako strategický dozorce služby v aktivní oblasti policejního sboru v Chmelnickém okrese Ukrajiny. Bojoval jsem ve válce v Afghánistánu. Jsem ženatý a mám tři děti. Žijeme ve vesnici zvané Novaja Siniavka, ve Starosiniavské oblasti Chmelnického okresu.

REPORTÉR: – Borisi, vím, že jsi věřící. Jak jsi přišel k spasení?

BORIS: – Byl jsem silný ateista, ale moje žena a její rodiče byli věřící. Vždy chtěli, abych byl spasený. 19. září 1996 přišel do naší vesnice cestou na návštěvu svých příbuzných pastor Nikolaj Ivaščenko z církve Plného evangelia ve městě Mariupol. Moje manželka ho požádala, aby si se mnou promluvil. Nicméně ho upozornila na to, že jsem nezdvořilý, agresivní a hrubý. Na mém charakteru se silně podepsal výcvik, kterého se mi dostalo v armádě.

Když jsem uviděl pastora Nikolaje, pomyslel jsem si: „Teď ti dám takovou lekci, že na ni...“ Nikolaj ke mně přišel a začal se mnou mluvit. Najednou jsem ve svém srdci pocítil pokoj, jaký jsem nezažil ode dnů svého dětství. Naučili mne dávat nebo přijímat příkazy a vykonávat je. Bylo to prostředí, v němž se lidskost projevovala jen velmi zřídka. Když jsem

poslouchal slova pastora Nikolaje, něco uvnitř mne se začalo měnit. A když jsem slyšel slova: „Teď se budeme modlit, opakuj po mně...“, opakoval jsem modlitbu hříšníka. Sestoupila na mne moc Ducha svatého a Pán mě pokřtil v Duchu svatém. Od té chvíle jsem svůj život odevzdal ke službě Pánu.

REPORTÉR: – Jak lidé kolem tebe na tuto změnu ve tvém životě reagovali?

BORIS: – Moje matka z toho byla zprvu velmi rozhořčená, protože v té době Pána ještě neznala. Později se proti mně zvedla opozice na mém pracovišti. Hrozili mi, že mě vyhodí z práce nebo zbaví funkce. Zašli dokonce tak daleko, že se snažili, abych odpadl, ale nenechal jsem se tím znepokojit, ani jsem se o to nestaral. Kdyby se mi něco podobného stalo v době před obrácením, byl bych naprosto zmatený a byl bych připraven vzdát se své hodnosti. Teď se mi to však zdálo absurdní. Boží Slovo říká, že pokud jsi předveden k soudu, nemáš se starat o to, co bys měl mluvit, neboť Duch svatý bude mluvit za tebe. Takže v pevném přesvědčení víry jsem řekl: „Nemůžete proti mně udělat nic, protože se mnou je Pán.“ A tak můj nadřízený policista se tomu musel podřídit. Museli se tomu podřídit i moji kolegové, a nejen to, ale také s oblibou naslouchali mému kázání o přestávce. Všem jsem pověděl o Ježíši Kristu v naději, že získám aspoň jednu duši pro Pána. Nebudu popisovat, jaké skryté temné věci jsem dělal předtím, než jsem činil pokání, protože Pán mi všechny tyto hříchy odpustil. Za to Mu děkuji a uctívám Ho. Pán odpouští všechny hříchy každému, kdo opravdově činí pokání.

REPORTÉR: – Jsi v takovéto službě, a přitom jsi věřící – to je velmi neobvyklé. Dívají se na to lidé jako na normální věc?

BORIS: – Všem lidem říkám, že Ježíš Kristus je Pánem nade vším, a to i lidem v zaměstnání. Pán miluje všechny stejně. Už několikrát se mě někdo zeptal: „Jak můžeš sloužit Bohu a přitom mít zaměstnání, ve kterém zacházíš se zbraněmi?“ Boží Slovo nás vyučuje, jak Mu máme sloužit.

Když Jan Křtitel křtil lidi v Jordánu, přicházeli za ním i lidé z ozbrojených sil a ptali se: „A co máme dělat my?“ Odpověděl jim, aby se spokojili se svým platem. Nikde v Božím Slově nestojí, že by lidé pracující v ozbrojených silách Pánu sloužit neměli. Právě naopak, ze svatých Písem víme, že dva římské vojáci činili pokání a spolu se svým domem sloužili Pánu Ježíši Kristu. Každý věřící má v Božích očích velmi individuální službu.

REPORTÉR: – Borisi, vidím, že jsi dokonale zdravý. Ale byl jsi takto zdravý i předtím, než jsi měl ten úžasný zážitek?

BORIS: – Ano. Dokonalé zdraví je požadavkem pro vstup do armády. Povinně procházíme různými zdravotními testy.

REPORTÉR: – Prosím, řekni mi, co se ti přihodilo.

BORIS: – Podrobně vám řeknu, jak mě Pán vzkřísil z mrtvých. Bylo to 27. července roku 1998. Vrátil jsem se z práce domů do své vesnice. Náhle se mi něco přihodilo, ale nedokážu to popsat. Byl jsem naprosto ochromen a ztratil jsem vědomí.

Podle výpovědi manželky mě poté, co jsem ztratil vědomí, odvezli do nemocnice, kde jsem mne umístili na jednotku intenzivní péče. Diagnóza byla krvácení do mozku. Několik dní jsem tam zůstal v komatu. Pak jsem byl převezen na jednotku intenzivní péče

na Chmelnickijské klinice. Lékaři stále zápasili o můj život. K tomu jsem dostal ještě srdeční infarkt, což snížilo moji šance na přežití.

REPORTÉR: – Jak vážné bylo to krvácení do mozku?

BORIS: – Později jsem zjistil, že lékaři mi stanovili diagnózu vnitřního krvácení v 95 % mozku. Všechny přístroje a senzory připojené k mému tělu ukazovaly, že jsem mrtev. V lékařské zprávě lékaři uvádějí, že zjistili krvácení, které se rozšířilo po celém mozku a všech devět testů potvrdilo moji smrt.

2. Smrt potvrzená lékaři

REPORTÉR: – Borisi, podle toho, co ti řekli později, bylo to tak, že když lékaři písemně potvrdili tvoji smrt, oznámili to okamžitě tvé manželce?

BORIS: – Ano, oznámili, a nebyla jedinou osobou, kterou informovali. Každých 15–20 minut volali do nemocnice moji kolegové z práce a ptali se na moje zdraví. Bylo jim řečeno, že jsem již po smrti. V práci již na mne vybírali peníze, byla objednána rakev a bylo připraveno vše potřebné pro můj pohřeb. Jedním slovem, vše bylo připraveno k tomu, aby mě pohřbili. Myslím, že náhlá smrt tak zdravého policejního důstojníka byla ohromující událost, která všechny překvapila. Moji kolegové do nemocnice několikrát volali a byli ujistěni, že jsem mrtev.

REPORTÉR: – Byla s tebou manželka, když jsi zemřel?

BORIS: – Ano, byla tam se mnou, ale nedovolili jí zůstat ve stejné místnosti se mnou. Později mi řekla, že se neustále modlila za moji záchranu. Když lékaři začali zoufale bojovat o záchranu mého života, zavolala pastoru Nikolajovi do Mariupolu. Vysvětlila mu, co se stalo, a požádala ho o modlitbu. Když se modlil, Bůh mu řekl, že tato situace nepovede k smrti, ale ke slávě Boží. Utěšil moji manželku a řekl jí, že v Mariupolu právě probíhá křesťanský festival a že všichni křesťané se tam za mě budou modlit. Modlili se. Během těchto modliteb události v nemocnici vyvrcholily. Lékaři informovali moji ženu o mé smrti a po dvou hodinách jí dovolili doprovázet mé tělo při převozu ke dveřím márnice.

3. Možnost znovuožítí mrtvého z lékařského hlediska

REPORTÉR: – Abychom pochopili tuto věc z lékařského hlediska, zmiňujeme zde text z lékařské knihy. V knize „Stručná lékařská encyklopedie“ (vydaná „Sovětskou Encyklopedií“, 1974) se píše následující:

„Krvácení do mozku se definuje jako porucha krevního oběhu v mozku, která končí smrtí mozkové hmoty.“ (část 1, str. 506)

„Resuscitace organismu (oživení) se definuje jako obnovení života po náhlé poruše nebo také po naprostém selhání životně důležitého ústrojí. Klinická smrt je posledním obnovitelným stavem smrti organismu od dýchání až po zastavení krevního oběhu, kdy nastávají nezvratné změny v centrálním nervovém systému, kdy smrt už zmiňujeme

jako smrt biologickou. Doba klinické smrti záleží na příčině, která dala vznik tomuto smrtelnému stavu, podle obranyschopnosti umírajícího, jeho stáří atd. Při běžné teplotě trvá klinická smrt 4–6 minut, po uplynutí této doby se znovuoživení nervového systému stává nemožným.

Oživovací procedura má být zahájena okamžitě poté, co byla stanovena náhlá smrt. Je také doporučeno udržovat dýchání nebo puls srdce. Pokud srdeční puls není znovu obnoven, pokračujeme s oživovací procedurou, dokud se nemine účinkem. Znamení účinnosti procedury: zmizí zmodrání kůže a sliznic, dojde k spontánnímu lapání po dechu (čím dříve je procedura zahájena, tím lepší prognóza), pulsu hlavních životně důležitých cév s rytmem masáže srdce, zúžení zornic. Pokud se tyto znaky nedostaví do 20–25 minut, proces resuscitace ukončíme.“ (část 2, str. 270–271)

Vím, že lékaři mají určité předpisy, které v žádné lékařské organizaci nelze porušit. Podle těchto pravidel osoba, která leží ve stavu biologické smrti, musí zůstat na tomto místě po dobu 2 hodin a teprve po uplynutí této doby ji lze dopravit do márnice.

To znamená, že vezmeme-li v úvahu dobu, kdy se Boris nacházel v klinické smrti, pak lékaři bojovali o jeho život 30 minut. Po uplynutí dvou hodin byla potvrzena biologická smrt. Což znamená, že nezvratný stav, tj. smrt mozkové hmoty, již začal. Kritická doba během resuscitace, kdy začala klinická smrt, je 4 – 6 minut. Borisovu smrt potvrdili jak lékaři, tak lékařské přístroje připojené k jeho tělu.

4. Viděl jsem nebe

REPORTÉR: – „A teď nám, Borisi, řekni, jak ses cítil. Co jsi viděl?“

BORIS: Cítil jsem se, jako bych byl normálně při vědomí. Začal jsem pozorovat věci svými očima. Sledoval jsem všechno jakoby shora. Můj duch ze mě vyšel a díval se na moje tělo. Kolem mne se shromáždili lékaři v bílých pláštích. K mému tělu bylo připojeno velké množství přístrojů. Lékaři se snažili můj stav stabilizovat; běhali všude okolo, ale nepomohlo to.

Pak jsem začal stoupat vzhůru k nebi. Země se stále zmenšovala. Stala se tak maličkou, až nakonec úplně zmizela z dohledu. Po celý čas toho letu jsem slyšel neustálý hvízdot v uších. Ocítl jsem se na neobyčejném místě, které tak svítilo, že jsem se začal cítit velmi dobře. Uviděl jsem zlaté schodiště, které zářilo nádherným jasem. To schodiště bylo velmi široké. Po každé straně bylo zlaté zábradlí, které bylo po celé délce lemováno okřídlenými anděly v bílém rouchu se zlatým pásem. Měli bílé vlasy, jejich tváře svítily jako blesk a oči měli jako dvě lucerny. Jejich ruce i nohy měly barvu zářivé mědi. Okolo schodů a pod schody stálo veliké množství andělů, kteří křídla neměli. Všichni andělé zpívali žalmy v jazyku, kterému jsem nejprve nerozuměl. Až po chvíli jsem porozuměl slovům žalmu. Zpívali: „Hoden jsi, Pane, veškeré slávy a chvály. Ty, Pane, jsi stvořil nebesa a zemi. Ty jsi hoden naší chvály!“

Pak na konci schodiště jsem uviděl neobyčejné světlo. Tohle světlo však nebylo jako světlo slunce nebo světlo při svařování kovů, které by vám oslepovalo oči. Bylo mimořádně jasné, teplé, utěšující, plné radosti a pokoje. Bylo plné takové rozkoše, že pouhá slova

nedokážou vyjádřit, jak jsem se cítil. Tato rozkoš ve mně narůstala a zdálo se, že radost, kterou jsem cítil, je neomezená. Nevím, jak mám slovy popsat, co jsem viděl a cítil, ale rád bych, abyste si udělali obrázek o tom, co mi Pán ukázal. Po nějaké době jsem uslyšel hlas, který vycházel z tohoto světla a řekl mi: „Můj synu, pojď ke mně a já ti ukážu něco, co ti pomůže.“

Z toho obrovského zástupu andělů ke mně přišli dva a postavili se za mě. Jeden stál po mé pravici a druhý po levici, kousek ode mne. Nemusel jsem otáčet hlavu, neotáčel jsem se za sebe ani jsem se nemusel ohlížet, ale bylo to, jako bych viděl 360 stupňů okolo sebe. Nebyl jsem nijak nervózní ani jsem neměl sebemenší nepříjemný pocit. Byl jsem tak klidný a pokojný, že slova tento pocit nedokážou vyjádřit ani tenkrát ani teď. Nemusel jsem si klást otázky jako: „Kde to jsem? Co se mi přihodilo? Co se stane potom?“ Cítil jsem se naprosto sebejistý, jako bych stál na nějakém dobře známém místě. Cítil jsem se, jako bych na tomto místě žil odjakživa.

Pak mě Duch svatý přenesl na velmi široké prostranství, kde poskakovala spousta nádherných bílých koní. V centru tohoto pole stálo veliké město, postavené do tvaru čtverce. Když jsem to uviděl, začal jsem se k němu přibližovat. Přibližoval jsem se však jiným způsobem, než člověk normálně chodí po zemi. Pohyboval jsem se, aniž by se mé nohy dotýkaly země. Bylo to, jako bych se nadnášel. Andělé mě doprovázeli. Čím blíže jsem se k tomuto městu přibližoval, tím intenzivněji jsem prožíval rozkoš vyvěrající z toho, co jsem viděl.

Bylo tam několik velice vysokých barevných zdí. Dohromady tam bylo 12 barev, které ze zdi vyzařovaly a svítily velmi jasným světlem. (Později po svém vzkříšení jsem při studiu 22. kapitoly Zjevení objevil potvrzení toho, co jsem viděl.) Viděl jsem základy města, které byly vytvořeny z 12 drahokamů, které se používají také na tomto světě. Viděl jsem bránu z perly a tři velké perly na každé zdi. Neměřil jsem je, ale každá perla ve zdi mohla mít podle mého odhadu průměr dva metry. Viděl jsem pouze šest bran, protože jsem byl veden do města skrze jeden z jeho rohů. Viděl jsem tedy dvě strany čtverce. Pak jsem byl skrze jednu z těchto bran vzat do města. Když jsme jí procházeli, všiml jsem si dvou nápisů. Jeden byl nad bránou a druhý pod ní. Nad bránou bylo napsáno jméno jednoho z izraelských kmenů a pod ní bylo jméno jednoho z apoštolů. Žel, nepamatuji si, kterou bránou jsem do Nového Jeruzaléma vešel, ale teď bych to rád věděl.

Když jsem vešel bránou do města, zůstal jsem tam stát v údivu. Celé město bylo ze zlata. Tohle zlato bylo tak čisté – v životě jsem takovou zář neviděl. Viděl jsem, jak jasně se v obchodě se šperky leskly zlaté předměty, ale tohle se vůbec nedalo srovnat s tím, co jsem v té chvíli viděl. Zlaté ulice, zlaté domy, zlaté dveře – všechno bylo vytvořeno ze zlata, které bylo průhledné jak sklo. Nikdy jsem si ani nepředstavil, že by zlato mohlo být průhledné a čisté. Čtu o tom v Božím slově, ale tehdy jsem si to nedovedl ani představit. Nedokázal jsem si prostě představit, jak může být tvrdý kov tak průhledný. Jakmile jsem tohle krásné zlato uviděl, chtěl jsem se ho dotknout. Dotýkal jsem se zdí a vstoupil do některých domů, kde jsem si všechno prohlížel. Neptal jsem se andělů, kam mám jít. Zdálo se, jako bych cestu již znal. Byl jsem přemožen pocitem, jako bych byl ve vlastním.

Když jsem se přibližoval do centra města, uviděl jsem na jednom místě veliký strom s ovocem, které se podobalo hrušce. Ovoce bylo tak velké, jako když k sobě dáte dvě pěsti normální velikosti. Listy stromu mi připomínaly listy citroníku, ale byly větší, asi jako listy lopuchu. Když jsem se k stromu přiblížil a chtěl jsem si utrhnout jeden plod, tak jsem se po

něm natahoval. S nadšením jsem natáhl ruku, ale k mému překvapení moje ruka nevypadala jako normální ruka, ale byla průhledná (pozn. překl.: Oslavené tělo věřící přijme až při vzkříšení.) Když už jsem chtěl tohle ovoce utrhnout, anděl, který stál hned za mnou po mé pravé straně, vztáhl ruku a zastavil mě. Prstem mi dal znamení a sdělil mi, že teď ještě toto ovoce nemám brát. Bez jakéhokoliv pocitu lítosti nebo zklamání jsem od stromu odešel. Všeobecně jsem uvnitř města nezakusil nižádné znepokojení ani zmatek. Když jsem tento strom opustil, uviděl jsem uprostřed města pozoruhodně jasné světlo. Bylo velmi zajímavé, že jsem nikde neviděl stín, ani stromů ani domů. Nikde nebyly žádné stíny ani žádné lampy. Neviděl jsem tam slunce ani žádný předmět, který by tohle světlo vydával, ale tohle světlo bylo neobyčejně jasné, velmi příjemné pro oči a působilo mi rozkoš.

Když jsem uviděl zdroj tohoto světla, sklonil jsem hlavu a měl nutkavý pocit padnout na kolena. Ale ještě než jsem to stačil udělat, uslyšel jsem hlas, který mi říkal: „Můj synu, ukázal jsem ti vše, co je v tuto chvíli pro tebe nezbytné, a teď by ses měl vrátit, abys vyhlašoval Moji slávu, moc a království, abys mluvil o všem, co jsi viděl a slyšel.“ Začal jsem se modlit a prosit Pána, žádal jsem Ho, abych mohl zůstat, kde jsem. Volal jsem: „Pane, já se nechci vrátit!“ Ale Pán řekl: „Máš manželku a tři děti. Musíš se k nim vrátit, protože teď ještě není tvůj čas, abys tady zůstal.“ Znovu jsem začal žadonit: „Pane, já se nechci vrátit. Dovol mi zůstat tady s Tebou.“ Ale Pán mi řekl: „Můj synu, buď poddajný a poslušný, nereptej a vrať se zpět. Musíš vyhlašovat Moji slávu.“

5. Panika mezi nemocničním personálem

BORIS: Rychlostí mrknutí oka jsem se pohyboval vesmírem, až jsem uviděl, jak se rychle přibližuje země. Když jsem už byl na zemi, uviděl jsem následující děj: nemocniční personál právě vezl na vozíku nějaké tělo do márnice, kde se skladují mrtvolky. Když jsem to shora pozoroval, viděl jsem, že tělo je přikryté plachtou a vyčnívají pouze nohy. Když jsem viděl svoji plačící ženu, jak doprovází tento vozík pro mrtvé, pochopil jsem, že to do márnice vezou mne. Jeden z personálu moji ženu utěšoval, snažil se jí říct, aby se nad tím netrápila. Bránili jí vstoupit do márnice, kam tělo odváželi. Zavřeli dveře před mou manželkou a vozík s mým tělem již byl uvnitř. Nemocniční sanitáři a zdravotní sestry, kteří mě do márnice přivezli, začali odcházet. Když jsem tohle všechno viděl, pocítil jsem náraz a okamžitě jsem vstoupil do svého těla. V tom okamžiku jsem pocítil mocné vanutí větru (pozn. překl. Skutky apoštolů 2,2) spolu s neuvěřitelnou silou, která uhodila do dveří, jimiž mé tělo přivezli dovnitř. Tato síla vytrhla dveře z pantů, takže spadly na zem, a vytlačila vozík, na kterém bylo moje tělo, ven z márnice. Poté jsem se zvedl. Když jsem se na vozíku posadil, plachta, jíž bylo moje tělo přikryté, se mne spadla. Sanitáři spolu se sestrami spadli na zem a krčili se u zdi. Leželi zděšení na zemi. Přišla další sestra, a když uviděla, že sedím, byla z toho v šoku. Tatáž nadpřirozená moc najednou způsobila, že vozík, na kterém jsem seděl, se nadzvedl, a já se díky tomu postavil zpřímá na nohy. Pak vozík zase spadl do normální polohy a odsunul se zpátky do márnice.

Chtěl jsem se pohnout, ale nemohl jsem. Moje tělo nereagovalo. Měl jsem pocit, jako bych snad ani nebyl ve svém vlastním těle. Pak jsem se začal modlit, protože moje smysly se začaly vracet k normálu jako předtím. Všechno jsem viděl, vše jsem rozpoznal, vše jsem slyšel, ale nerozeznal jsem hlas, který ke mně mluvil. Tento hlas byl melodický. Byl to pocit, jako by magnetofonová páska hrála zpomaleně. Vtom jsem začal volat k Pánu, aby mi dal sílu chodit. Když jsem se domodlil, pocítil jsem úžasný příliv energie. Cítil jsem, jako by

mi vlasy na hlavě vstávaly a jako by tisíce jehel procházelo mým čelem. Přijal jsem takovou moc, že jsem cítil, jako bych měl nohy zabořené v horkém asfaltu. Cítil jsem teplo a velikou moc od hlavy až k patě. Začal jsem chodit podle toho, jak mě vedl Duch svatý, šel jsem směrem k místnosti, ve které seděli všichni lékaři. Dokonale jsem se tady orientoval, protože jsem tu byl při několika příležitostech jako policista.

Moje žena padla na kolena a děkovala Bohu, že mě vzkřísil. Když se z toho vzpamatovala, přiběhla s kusem plátna, aby přikryla moji nahotu. Když jsem šel dál, nemocniční personál utíkal ode mne všemi směry a strachem křičeli. Někteří omdleli, zatímco jiní se zavřeli na oddělení. Moje manželka mne potkala ve chvíli, kdy jsem se právě blížil k pokoji lékařů, a zabalila mě do plátna. Přišel jsem k pokoji a jemně jsem zatlačil na dveře. Později jsem se dozvěděl, že místnost byla zamčená a dveře byly zevnitř zabarikádované skříněmi, abych se nemohl dostat dovnitř. Ale moc Boží ty dveře snadno otevřela.

Když jsem vstoupil do místnosti, někteří z personálu byli zděšení, zatímco jiní se krčili v rohu a nepřítelně křičeli: „Kdo jsi? Co od nás chceš? Nech nás být!“

Upokojil jsem je a řekl jsem: „Nebojte se. Dejte mi nějaké oblečení.“ Když jsem se díval do jejich tváří, viděl jsem, že strachem jako by zkameněly v nepopsatelné hrůze. Pochopil jsem, že vysvětlit těmto ubohým přestrašeným lékařům, že jsem byl vzkříšen z mrtvých, nemá smysl. Ať bych jim řekl cokoli, neposlouchali by mě. Jediné, co slyšeli, byl tlukot jejich srdce. Zopakoval jsem tedy: „Dejte mi moje oblečení, a já půjdu domů.“ Lékaři mi dovolili, abych rychle odešel, protože z mé přítomnosti byli vyděšeni. Když jsem vyšel z lékařského pokoje, chvíli jsem stál na chodbě a první moje čtyři kroky za mnou překvapivě zanechaly mokrou stopu, i když jsem byl naprosto suchý a plátno omotané kolem mě bylo také suché! Oblékl jsem se. Moje žena zavolala auto a odjeli jsme domů.

REPORTÉR: – Borisi, dovedu si představit tu paniku a šok lékařů, když tě uviděli. To, co viděli, se jistě neshodovalo s tím, co se naučili při studiu, ani s tím, co zažili ve své lékařské praxi. Je jasné, že je nevystrašila smrt, protože s tou se setkávali každý den. Tvoje vzkříšení je pro uvažování člověka prostě nepochopitelné. Je naprosto jasné, že mozek, který zažil 95% krvácení, nemohl fungovat. O tom není pochyb. Po beznadějném boji byla tvá smrt potvrzena. To potvrdily i všechny lékařské přístroje připojené k tvému tělu. V jejich přítomnosti jsi byl mrtvý 2 hodiny a 30 minut a pak jsi byl odvezen do márnice. Proces v centrálním nervovém systému, o němž se ví, že je z lékařského hlediska nezvratitelný, však začal znovu fungovat. Mrtvý muž nejenže začal dýchat, ale začal také chodit po svých a normálně mluvit. Lékaři vědí velmi dobře, že to trvá velmi dlouho, než se pacient zotaví z krvácení do mozku. Takový zázrak nečekali.

Dále se stalo, že vzkříšení bylo doprovázeno takovou mocí Ducha svatého, že to vyvrátilo dveře z pantů a ty s rachotem padly na zem. Vozík vyjel z márnice, převrátil se a znovu se do márnice vrátil. Všechno tohle se stalo v přítomnosti zdravotního personálu. Zprávy o tvém vzkříšení tě předcházely. Lékaři se před tebou zabarikádovali v inspekčním pokoji. To, že se dveře otevřely nadpřirozeně, bylo něco naprosto nepochopitelného. Byli vyděšeni. Věci, které se tu staly, jsou pro obyčejné lidské chápání prostě přespříliš nepochopitelné.

6. Ohromení spolupracovníci

REPORTÉR: Takže - přestali jsme ve chvíli, kdy ses vracel autem domů. Co se stalo potom?

BORIS: Vraceli jsme se domů, byl jsem naprosto zdravý a seděl na předním sedadle. Po cestě jsme narazili na silniční hlídku. Byl to inspekční dopravní policista, s nímž jsem spolupracoval. Když mě uviděl, klesl k zemi a dlouho tam ohromeně seděl. Manželka mě vybídla, abych vylezl z auta a řekl mu, že všechno je v pořádku, že jsem naživu. Řekl jsem: „To raději neudělám, protože by mohl umřít strachy.“

Řidič našeho auta si cestou musel vyřídit nějaké osobní věci a potom jsme pokračovali dál. Vjížděli jsme do jedné vesnice, když nás řidič policejního vozu, kolem něhož jsme předtím projížděli, dohnal. Chtěl se na mne lépe podívat, aby se ujistil, že jsem to opravdu já. Když mě uviděl, sundal si čepici, utřel pot z čela, pokrčil rameny a ujížděl dál.

Asi třicet minut po příjezdu domů přišel s ním i můj nadřízený policejní důstojník. Chtěl se přesvědčit, zda se policista, který nás cestou potkal, nezbláznil. Prostě nemohli uvěřit, že po tom všem, co se stalo, jsem nejenom naživu, ale že jsem dokonale zdravý a doma. Nemohli to pochopit. Když jsem jim šel naproti, lekli se mě a začali ustupovat, jako by viděli nějaké strašidlo. Požádal jsem je, aby se posadili, a začal jsem jim vyprávět o svém vzkříšení. Pokyvovali souhlasně hlavou, ale z jejich tváří bylo vidět, že mají strach. Z toho, co jsem jim vykládal, nevěřili ani slovo. Ani mě neposlouchali. Snažili se co nejrychleji odejít, aby se v mé přítomnosti nezdržovali příliš dlouho.

Druhého dne, když jsem přišel do práce, můj nadřízený mi nedovolil plnit mé povinnosti. Řekl mi: „Nemohu tě nechat pracovat, protože poté, cos prodělal krvácení do mozku a podobné věci, bys měl být považován za invalidu. Když beru v úvahu tvoji smrt a to záhadné vzkříšení...“

„Ale věříš snad svým očím, nebo ne?“ zeptal jsem se ho.

„Věřím,“ zněla odpověď.

„Slyšíš mě?“

„Slyším,“ odpověděl.

„Vidíš mě?“ pokračoval jsem s otázkou.

„Vidím,“ řekl.

„Tak mě štípni, v případě, že mě dost dobře nevidíš. Jsem stejně tak zdravý jako ty,“ řekl jsem mu.

„Ale to není možné,“ odpověděl.

7. Závěr lékařské komise – „Naprosto zdrav.“

REPORTÉR: – Borisi, mluvil jsi o reakci svých kolegů, a co lékaři?

BORIS: – Ano, lékařská komise sestávající z 15 členů dva týdny zvažovala, zda mohu zůstat ve své funkci. Lékaři mi dělali různé testy a snažili se dokázat, že mi zůstaly alespoň nějaké trvalé následky. To se však nepodařilo, veškeré trvalé následky se bez jakékoliv stopy prostě vypařily. Všechny rentgenové snímky a výsledky všech testů svědčily o mém dokonalém zdraví.

Tým doktorů, většinou psychiatrů a neurologů, dospěl k závěru, že jsem natolik zdrav, že bych mohl být zařazen do týmu kosmonautů. Dovolili mi, abych pokračoval ve své práci jako policista ve svém okrsku.

Došli k závěru, že jsem naprosto zdrav, nicméně až dodnes jsou touto událostí zmateni. Když lékařská komise konala svoji povinnost a lékaři potvrdili, že jsem naprosto zdrav, sami nevěřili svým očím. Někteří z nich řekli, že kdyby osobně nestanovili diagnózu založenou na rentgenových snímcích, kardiogramech a mnoha jiných vyšetřeních, tak by tomu nevěřili. Jak může krevní sraženina uvnitř mozku zmizet bez jakéhokoliv chirurgického zásahu?

Lékaři mě požádali, abych o tom s nikým nemluvil, jinak si budou lidé myslet, že jsem se zbláznil. Ale já vím, že každá lež je hřích, jak je to napsáno ve Slově Božím, že všichni lháři budou mít svůj díl „v jezeře, které hoří ohněm a sírou...“, a že nezdědí království Boží. Řekl jsem jim: „Proto jsem na této zemi – po tom všem, co se mi stalo – a nemám žádný důvod, abych mlčel. Neboť v Božím Slově je psáno, že pokud budete mlčet, ihned bude volat kamení. Odpověděli mi: „Nuže, to je tvoje věc. Ale my tvoje vzkříšení nezaznamenáme.“

Avšak lékaři, kteří mě ošetřovali, zaznamenávali moji diagnózu a později potvrdili moji smrt, všichni činili pokání. Všichni tito lékaři přijali Pána Ježíše jako svého Spasitele.

Ještě bych chtěl říct, že Bůh nevzkřísí člověka jen tak, aby ho pak nechal ochrnutým. Vzkřísil mě zpět k životu a dal mi také dokonalé zdraví.

Potvrzuji tohle prohlášení, že Bůh není nějaká abstraktní bytost. On je osoba, která se mnou mluvila. Je skutečný a nebe je skutečné.

8. Co to má všechno vlastně znamenat?

BORIS: Dnes je to opravdu výjimka, když je někdo vzkříšený z mrtvých. Když o tom lidé slyší, okamžitě je napadne něco, čím takovouto událost zavrhnou. „Jednou mrtvý - navždy mrtvý.“ – „Buď to byla jen klinická smrt a lékaři byli schopni tuto osobu oživit, anebo je to všechno přehnané.“ – „Žádný záznam o smrti stejně neexistuje; je to výmysl. Mohlo se stát cokoliv, jen ne vzkříšení, anebo že by snad... Bůh? To je výmysl! My jsme inteligentní lidé, a nás jen tak nikdo neoblažne.“ Tak a podobně uvažuje spousta lidí.

Nedělejte si příliš rychle ukvapené závěry. Přemýšlejte o této věci a podívejme se, co říká o Bohu a o vzkříšení Bible.

Vědci již přišli na to, že v Bibli jsou obsažena historická fakta. Že Ježíš Kristus opravdu existoval jako historická osoba. Učení Ježíše Krista a jeho skutky dokazují, že je Synem Božím, a že je zároveň Bohem. Tohle potvrzoval znameními a zázraky (čtete Nový zákon). Byla mu dána veškerá moc na nebi i na zemi (Matouš 28,18).

V Bibli jsou záznamy o lidech, kteří byli vzkříšeni. Skeptikové říkají: „Ale tohle všechno se stalo za dob Ježíše, tohle vykonal samotný Bůh.“ Ve Slově Božím se dočítáme, že Pán se nemění, je stejný včera, dnes i navěky (Malachiáš 3,6; Židům 13,8).

Když mluvíme o něčem ideálním, znamená to, že to již nemůže být zdokonaleno. Bůh je dokonalý (Matouš 5,48), a proto se nemění. Takže co vykonal před tím, může udělat znovu. Jeho Slovo se nemění (Izajáš 45,23; Titovi 1,2). On je ta pravda (Jeremjáš 10,10). Je věčný (1. Timoteovi 1,17). Je Stvořitelem nebe a země (Genesis 1,1; 2,4; Skutky 4,24).

Cesty Páně nemohou být vystiženy (Izajáš 40,28; Římanům 11,33; Jób 5,9; 11,7). Pro lidskou mysl je velice těžké plně pochopit všemohoucího Boha. Nicméně lidé Boha často hodnotí podle sebe, snaží se pochopit, jakým způsobem dělá, co chce vykonat. Tohle je ovšem od člověka prostě nelogické. Člověk se s Bohem nemůže srovnávat, ani nemůže chápat jeho schopnosti (Jób 11,7; Žalm 145,3).

Nevěřící uvažují takto: „Pokud nemohu pochopit, jak to Bůh dělá, pak to jednoduše není pravda.“ Zapomínají však, že třeba při studiu zákonů fyziky vidí jen úzký rozsah světelného záření nebo slyší jen určité zvukové frekvence atd. Omezení lidských schopností je očividné.

Je známá věc, že ne každý se může stát malířem, zpěvákem, matematikem nebo strojířem atd. Například ne každý se může posadit a zahrát si šachy s velmistrem. Člověk však má tu troufalost posuzovat Boží schopnosti. Lidé se například ptají: „Může Bůh vzkřísit člověka?“ Lidé rádi Boha a jeho dílo kritizují. Dokonce se snaží o Bohu pochybovat a trvají na tom, že neudělal něco, co od něj očekávali, nebo že udělal něco nesprávně. Tohle je nesmysl! To znamená, že takový člověk soudí svého Stvořitele a hliněná nádoba říká hrnčíři: „*On mě neudělal*“? *Což výtvarník řekne o svém tvůrci: „On ničemu nerozumí“?* (Izajáš 29,16 EP). *Běda tomu, kdo se chce přít se svým tvůrcem, střep z hliněných střepů! Což smí hlína říci svému tvůrci: „Co to děláš?“ a tvůj výrobek: „On nemá ruce“?* (Izajáš 45,9). *Ale kdo jsi přece ty, ó člověče, že odmlouváš Bohu? Řekne snad výtvarník svému tvůrci: „Proč jsi mě udělal takto?“ Nemá snad hrnčíř moc nad hlínou, aby udělal ze stejné hmoty jednu nádobu ke cti a jinou k hanbě?* (Římanům 9,20.21 NBK)

Jsme fascinováni zázrakem stvoření, ale mnoho lidí popírá moudrost a intelekt, který je za to zodpovědný. Prohlašují, že příroda je sama o sobě vynalézavá. Činí závěr, že neexistuje žádný stvořitel, který by měl na takové dokonalosti zásluhu. Nicméně, když jim ukážete televizi nebo hodinky, říkají vám, že to vytvořila inteligentní bytost, a nevzniklo to jen tak samo sebou. Teď už, myslím, vidíte ten paradox a rozpor lidského uvažování.

Když jsem četl Bibli, přemýšlel jsem o vzkříšení Lazara... Ježíš miloval Lazara a jeho sestry Martu a Marii (Jan 11,5.35.36). Proč tedy Ježíš čekal, když věděl, že Lazar umírá? Proč okamžitě nešel svého přítele zachránit? Proč dopustil jeho smrt? Ježíš Kristus tam přišel až po čtyřech dnech, kdy se už Lazarovo tělo rozkládalo (Jan 11,39). Pochopil jsem, že Bůh to udělal proto, aby se všichni přesvědčili, že Lazar je opravdu mrtvý – aby se skrze jeho smrt a vzkříšení zjevila Boží sláva a moc.

REPORTÉR: – Na závěr bych rád vyjádřil důvěru, že všichni, kteří se seznámili s Borisovým svědectvím, dospějí k názoru, že s Bohem není nic nemožného a že On činí zázraky vzkříšení i v těchto dnech.

Konec příběhu